

Maaseutuopiston Kannuksen yksikön kennel-opettaja

Menomatalla kävimme ruotsalaisella koiraklubilla. Ruotsin koiraporukka oli hyvin ystävällistä ja avointa. Oli mukava huomata, että meitä oli sinne odotettu. Yhtenä osoituksena siitä oli se, että heidän koirakerhonsa oli siirtänyt yhdellä päivällä dobermannien MM-mitalikahvitukset, jotta mekin saisimme olla mukana. Mielenpitojen vaihto oli vilkasta ja eri koulutusasioista keskusteltiin vilkkaasti. Oli yllättävää huomata, että heitä kiinnosti kovasti kuinka minä teen tiettyjä asioita. Kiinnostusta oli jopa siinä määrin, että kun MM-kilpailut ovat syksyllä ohi, menen sinne pitämään seminaarin, johon olisi valittu 10–15 koirakkoa Ruotsin huipulta.

Koiraharrastajan näkökulmasta koirakulttuureissamme ei niin suuria eroja ole. Koiria koulutellaan pitkälti samalla lailla kun meillä, mutta rahaa ruotsalaiset käyttävät enemmän ja se näkyy muun muassa tiloissa ja välineissä. Lisäksi heillä on erittäin hyvä yhteishenki ja iso porukka puhaltaa yhteen hiileen. He ovat aidosti iloisia toistensa menestyksestä ja saavutuksista. Hieman minua häiritsi treeneissä sellainen joutava jatkailu selvissäkin asioissa, mutta se varmaan kuuluu heidän kulttuuriinsa, eikä valmista ei tahdo tulla millään.

Kaikkialla, missä esittelin oppilaitoksemme kenneltoimintaa, oltiin innoissaan tällaisen koulutuksen olemassaolosta ja erät jopa leikkimielellä ilmoittautuivat oppilaiksi. Erityisesti ihmeteltiin sitä laajuutta, mitä koulutus pitää sisällään. He uskoivatkin, että tämä on hieno koulutus kehittää koiraa. Kukaan tapaamistani ihmisistä niin Ruotsissa kuin Belgiassakaan ei ollut kuullut vastaavanlaisesta koulutuksesta koko maailmassa, vaikka koiraporukka onkin maailmalla liikkuvaa sorttia.

Belgialaiset tuntuivat olevan vähän samanlaisia kuin me suomalaisetkin: aluksi ei niin avoimia, mutta tutustuttuaan erittäin ystävällisiä. He kertoivat kaiken minkä tiesivät koirankoulutus ja asioista ihan juurta jaksain kiemurtelematta tai mitään salaamatta. He olivat aina valmiita neuvomaan, jos siihen oli tarvetta. Rehellisyys tuntui olevan heille joka asiassa erittäin tärkeää.

Belgialainen tapa treenata ja pitää koiraa eroaa jonkin verran omastamme. Siellä eivät koirat ole talossa sisällä vaan yleensä niillä on erillinen koiratalo. Myös koiraharrastus oli ikään kuin kansallislaji pyöräilyn lisäksi. Omakotitaloalueilla oli paljon eläimiä, kuten kanoja ja kaneja, joillakin oli talon pihalla jopa muutaman sadan kilon lihotussonneja, jotka he itse teurastivat, vaikka se kuulemma oli kiellettyä. Talojen pihat olivat aivan mielettömän hyvin hoidettuja, jokainen puska ja ruohokenttä oli leikattu millilleen.

Belgialaiset huippuohjaajat treenaavat koiria seitsemänä päivää viikossa, eli heille se on niin sanottu elämäntapa. Jos jostain koirasta ei heidän mielestä ole huippukoiraksi, se myydään pois ja tilalle otetaan joko pentu tai nuori lupaava koiranalku.

Kaikilla kolmella klubilla meitä kohdeltiin hyvin ja varsinkin sen jälkeen, kun esittelimme omilla koirillamme osaamistamme. Saimme positiivista palautetta, kun hoksasivat, että emme ole tavallisia turisteja. Saimme tosi paljon kotiin tuomisia koulutusasioiden osalta ja näimme erityyppisiä koiria ja ohjaajia ja koulutustapoja sekä saimme selkeän kuvan siitä, ettei ole vain yhtä tapaa kouluttaa koiraa.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:41